

MIRELA NICULAI

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Mi-ar fi plăcut să fi știut de la început că aș putea fi asistent social. Dar nu știam. În perioada în care mă gândeam la ce vreau să fac în viitor, era un curent al unor profesii despre care se vorbea foarte mult. Avocații sau economiștii erau vedete ale acelor vremuri, astfel că, și eu m-am înscris la Drept.

Numai că nu totdeauna planurile noastre sunt aceleași cu ale destinului pe care îl avem de împlinit. Eram studentă la Drept, la fără frecvență, dar lucram în același timp ca educatoare într-o Casă de Copii – fete, așa cum erau organizate la acea vreme. Și așa am întâlnit-o pe Dana, asistent social din cadrul DPC Iași. Ea m-a invitat să particip la un curs de inițiere în asistență socială. Am acceptat invitația ei și m-a fascinat "genograma". Acela a fost primul moment în care am avut convingerea că aș putea face altceva și că aș putea să fiu altceva decât avocat.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Decizia a fost luată emoțional după momentul despre care v-am vorbit anterior. Eram în perioada sesiunii de iarnă și am decis să mă reorientez către asistență socială. Din studenta de la Drept am devenit studenta de la asistență socială și în sfârșit, deveneam ceva la care doar trăsesem cu ochiul. Astăzi sunt recunoscătoare pentru decizia mea și sunt sigură că am ales ceea ce mă reprezintă.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Pentru mine empatia este esențială. Am învățat însă, că emoția nu este suficientă. În sprijinul emoției, în completarea ei vin responsabilitatea, organizarea, capacitatea de a lucra în echipă, de a învăța continuu. Așadar, asistența socială e pentru mine, puterea de fi împreună pentru cei care au nevoie de noi. E dedicare din tot sufletul și e cel mai pur mod de a oferi iubire celor care cred că sunt ai nimănui sau se simt doborâți. Asistența socială e arta de a-i asigura pe semenii noștri că, oricât de greu ar părea, oricât de puternică ar fi furtuna din viața lor, cumva vor ajunge la țarm. O mână întinsă din partea unui asistent social poate salva o viață, poate reda speranța. Iar asta e minunat.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Povești de viață sunt toate situațiile în care se află cei cu care lucrezi. Am întâlnit multe situații extreme, grave, nefericite, fericite, dar, ceea ce trăiesc acum, în contextul interacțiunii cu refugiații ucrainieni, mă determină, îndreptățit, să vă spun că este povestea cea mai impresionantă. M-am trezit, alături de colegii mei, într-un "voluntariat forțat". Forțat de contextul actual în fața căruia emoția este copleșitoare. Însă ne mobilizăm, ne ștergem lacrima, ne organizăm și oferim ajutor.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Voi reitera paralelismul amintit anterior, situația empatie versus organizare. Cred cu putere că, studiul este condiția sine qua non a unei intervenții de calitate. Empirismul își are rolul lui, dar noi suntem asistenți sociali, suntem profesioniști, avem metode și tehnici specifice, neexcluzând colaborarea cu alți specialiști. Așadar, studiul și vocația, în domeniul nostru de activitate, nu se exclud, ci se întrepătrund în mod egal.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Pentru mine, asistența socială este grijă, preocupare, zbatere, nediscriminare, emoție, conținere, profesionalism...UBUNTU – eu sunt pentru că noi toți suntem.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Da! Și o spun fără să stau prea mult pe gânduri: ANDREEA MARIN. Fermitatea și blândețea sunt apanajul unei iubiri pentru semenii și domnia sa este acolo unde e nevoie, ci nu unde se crede că ar fi nevoie, nu ezită să apeleze deopotrivă, la hotărârea, buna organizare și de ce nu, impactul pe care îl poate avea ca persoană publică. Într-un cuvânt, dă sens sintagmei “nu există nu se poate.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Cu respect! De aici derivă totul. Preocuparea de a te poziționa corect în raport cu cei cu care lucrezi, care au nevoie de suportul tău, este esențială. Suntem ceea ce suntem! Suntem asistenți sociali pentru că este nevoie de noi. Și pentru că ne dorim să ne oferim celor din jur.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Am trăit numeroase momente frumoase, de referință pentru respectul față de oameni. Un moment emoționant a fost acela când am fost recunoscută după voce, după ochi, deși purtam mască. Am fost recunoscută de o beneficiară cu care am interacționat în urmă cu 15 ani, poate mai bine. Și-a amintit și mi-a amintit că am fost blândă cu ea, că i-am vorbit frumos, că n-am judecat-o. Și mi-a mulțumit acum, la momentul revederii. Mi-am dat seama astfel, de impactul pe care îl avem asupra oamenilor cu care interacționăm, deși nu suntem mereu conștienți de asta.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

Sentimentul de neputință este adesea existent. Suntem curajoși, dar nu întotdeauna depinde doar de noi și atunci apare sentimentul neputinței. Apare când situația se complică din pricina unor proceduri stufoase și uneori necorelate cu realitatea. Dar totdeauna îmi vine în minte gândul “merg mai departe”. Astfel că, știu sigur că nu mai contează cum te-ai simțit neputincios, ci cum te-ai simțit util.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Mi-aș dori să fim percepuți pentru ceea ce suntem și putem. Să se știe că suntem parteneri reali în echipele de specialiști, profesioniști. De asemenea, mi-aș dori să sprijinim intervizarea cu o supervizare reală, sigură, clară, care să nu fie confundată cu “controlul.” Pentru că noi nu controlăm, nu judecăm, ci intervenim pentru a le face viața mai ușoară celor care au nevoie de noi. Suntem cu toții o echipă. De munca și implicarea noastră depinde cum putem schimba destine.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Asistenți sociali, dragii mei colegi, să fim sănătoși și dăruitori de frumos, de iubire, de conținere, să nu ne lăsăm doborâți de momente de neputință! Să fim NOI! Să fim împreună! Vă mulțumesc!

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

“ Fă-ți datoria oricând. Totdeauna va fi cineva care să te vadă...tu însuți” – Nicolae Iorga

**MÂNDRI
CĂ SUNTEM
ASISTENȚI
SOCIALI**